

- Huset vil skape engasjement og utvikling

Et hus å bli inspirert i, men også av. Et hus med pulserende psykologliv. Et fagtog. Visjonene for psykologenes hus er tallrike.

TEKST OG FOTO:

Arne Olav L. Hageberg

TEKST:

Nina Strand

PUBLISERT 1. september 2006

An-Magritt Aanonsen er svært glad og lettet over landsmøtets ja til huskjøp. – Et eget hus med Psykologforeningens logo og navn sentralt i Oslo styrker oss som samfunnsaktør, sier hun. – Men først og fremst vil huset få stor betydning for medlemmene våre. Et psykologenes hus gir uante muligheter for kontakt psykologene imellom, og for kommunikasjon mellom medlemmene og oss i ledelse og sekretariat. En effekt av dette vil bli et sterkere engasjement for foreningen, tror Aanonsen.

Kommunikasjon og innflytelse

– Psykologforeningen er en fagforening, en profesjonsforening og en undervisningsinstitusjon. Medlemmene våre er aktive i alle disse sammenhengene, ved å delta på utvalgsmøter, tillitsvalgkurs og videre- og etterutdanningskurs. Med eget hus kan vi invitere alle disse aktivitetene inn. Bare fantasien setter grenser for hvordan vi kan etablere møteplasser for psykologer fra ulike fagfelt og med ulike oppgaver i foreningen, sier hun.

– Landsmøtet var usikker på økonomien i dette?

– Ja. Men de økonomiske beregningene er foretatt med stor forsiktighet, poengterer Aanonsen. Leieinntekter på kurs og kontorer er holdt på et nøkternt nivå, og det er tatt høyde for at det kan ta tid å leie ut ledige lokaler i huset. I tillegg sparer vi på å ha kurs, konferanser og lønnspolitiske verksteder i egne lokaler.

For Aanonsen er psykologenes hus et sentralt element i visjonen om en sterk og samlet psykologprofesjon. – Å holde psykologene samlet i én forening vil være viktig, skal vi øke psykologenes samfunnsmessige innflytelse, understreker hun. – I dag opplever vi god oppslutning og stor lojalitet, men dette er noe vi hele tiden må gjøre oss fortjent til, og tilrettelegge for. I denne sammenhengen tror jeg at et eget hus har stor symbolverdi.

Kurs på en etasje

Ifølge generalsekretær Tove Beate Pedersen skal foreningens kursavdeling få en egen etasje i det nye bygget. – Det at vi får kurs i eget hus vil føre til kort avstand mellom fagavdelingen og kursholderne, noe som i sin tur vil gi økt kvalitet. Kanskje kan vi få et eget bibliotek, og en kantine eller en kafé som et naturlig samlingssted for psykologer som er i Oslo, sier hun.

Psykologforeningen har vært i kontakt med flere aktuelle psykologirelaterte leietakere; både institutter, sammenslutninger av psykologer og privatpraktiserende. Det er også aktuelt å samarbeide med andre organisasjoner innenfor feltet psykisk helse. – Vi ser for oss et samlingssted for psykologer, et eget hus som yrer av psykologi, gløder generalsekretæren. – Det vil kunne være et faglig torg, et sted for å utvikle nye prosjekter og tanker. Vi håper psykologene vil få et eierforhold til huset og oppleve en nærmere tilknytning til foreningen.

Madrid inspirerte

Leder for kursavdelingen, Bjørhild Stokvik stråler ved tanken på en hel etasje med sydende aktivitet, psykologer på kurs, psykologer i diskusjon og samtale, og psykologer som oppsøker huset for å få faglig påfyll og inspirasjon.

– Vi er jo en utdanningsinstitusjon, men uten lokaler eller faste lærere. I 2005 hadde vi 3600 kursdeltakere, så vi driver i stort omfang! Nå kan vi få samlet oss. Deltakerne vil kunne få en tettere dialog med oss som arrangerer kursene og med lærerne.

Stokvik forteller om en studietur til Madrid, der besøket i psykologforeningens hus var et høydepunkt. – Det var et pulserende liv, sier hun. – Her var psykologer på kurs, og her var bibliotek hvor man kunne komme innom for å lese tidsskrifter. Tenk hvis vi kan gjøre noe sånt!

– Mulighetene er mange. Derfor mottar vi gjerne innspill og ideer når det gjelder hva vi skal fylle vårt og medlemmes hus med, tilføyer An-Magritt Aaansonsen.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 43, nummer 9, 2006, side

TEKST OG FOTO:

Arne Olav L. Hageberg, Journalist og nettansvarleg i Psykologtidsskriftet

TEKST:

Nina Strand, journalist i Tidsskrift for Norsk psykologforening